

Isus, Marele Învățător

Pentru studiul din această săptămână, citește: Luca 8:22-25; 4:31-37; 6:20-49; 8:19-21; 10:25-37; Deuteronomul 6:5.

Sabat după-amiază

Textul de memorat: „Ei erau uimiți de învățătura Lui, pentru că vorbea cu putere.” (Luca 4:32)

„Când a venit Hristos pe pământ, omenirea părea că va atinge rapid fundul prăpastiei morale. Era subminată însăși temelia societății. Viața devenise artificială. (...) Dezgustați de povești și de minciuni, căutând să înăbușe glasul rațiunii, oamenii se întorceau către necredință și materialism. Lăsând veșnicia în afara calculelor lor, trăiau pentru prezent.

Când au încetat să mai recunoască Divinitatea, au încetat și să mai pună preț pe om. Adevărul, cinstea, integritatea, încrederea, compasiunea – toate erau îndepărtate de pe pământ. Lăcomia nestăvilită și ambiția devoratoare au dat naștere unei neîncrederi generale. Ideea de datorie, ideea că oamenii puternici ar avea vreo obligație față de cei slabi, ideea de demnitate umană și cea de drepturi ale omului au fost date la o parte, fiind considerate un vis sau o legendă. Oamenii de rând erau priviți ca niște animale de povară sau ca instrumente ori trepte pentru satisfacerea ambiției. Bogăția și puterea, confortul și satisfacerea plăcerilor erau considerate binele suprem. Acea epocă era caracterizată de degenerare fizică, letargie a minții și moarte spirituaală.” – Ellen G. White, *Educație*, pp. 74, 75

Pe acest fundal, putem înțelege mai bine de ce a dat Domnul Isus învățăturile pe care le-a dat.

Sabatul viitor: Ziua grupurilor etnice

Fiind medic și om învățat, Luca era la curent cu rolul autorității. Era familiarizat cu autoritatea filosofiei în știința și în educația greacă. Avea cunoștință despre autoritatea legii romane în chestiunile civile și în activitatea guvernului. Fiind tovarășul de misiune al lui Pavel, cunoștea autoritatea ecleziastică pe care o avea apostolul în bisericile pe care le întemeiase. El înțelegea că autoritatea este esența poziției unei persoane, a rolului unei instituții, a funcției statului și a relației unui învățător cu ucenicii lui. Având de-a face cu toate tipurile de autoritate de la toate nivelurile puterii, Luca le-a împărtășit cititorilor faptul că Isus avea o autoritate aparte. Deși Se născuse în familia unui tâmplar, deși trăise până la treizeci de ani în micul sat galileean Nazaret, deși nu era cunoscut pentru vreo faptă măreață (după standardele omenеști), Domnul Isus i-a confruntat pe toți – conducători romani, învățați evrei, rabini, oameni de rând, puteri seculare și religioase – cu învățătura și cu lucrarea Sa. Oamenii din cetatea în care crescuse „se mirau de cuvintele pline de har care ieșeau din gura Lui” (Luca 4:22). Într-o ocazie, El a adus bucuria în inima unei văduve din Nain, readucându-l la viață pe fiul ei mort (Luca 7:11-17). Întreaga cetate s-a cutremurat de frică și a exclamat: „Dumnezeu a cercetat pe poporul Său!” (vers. 16). Autoritatea Domnului Isus asupra vieții și morții a stârnit entuziasmul oamenilor nu numai în Nain, ci și „în toată Iudeea și prin toate împrejurimile” (vers. 16, 17).

1. **Ce ne spun următoarele pasaje biblice despre domeniile în care Și-a exercitat Domnul Isus autoritatea? Luca 8:22-25; 4:31-37; 5:24-26; 7:49; 12:8.**

Luca și-a luat timp să consemneze – atât pentru prietenul său Teofil, cât și pentru generațiile următoare – faptul că Isus a demonstrat o autoritate unică prin lucrarea Sa. Ca Dumnezeu întrupat, El avea o putere și o stăpânire pe care nimeni altcineva nu le avea.

Pentru a da autoritate acțiunilor lor, foarte mulți oameni spun că fac diverse lucruri în Numele lui Dumnezeu. Cum ne putem asigura că, într-adevăr, Dumnezeu ne conduce într-o acțiune?

Obiectivele instructorului

La nivelul cunoștințelor: Grupa să înțeleagă autoritatea lui Isus ca învățător.

La nivelul sentimentelor: Membrii grupei să se simtă atrași de El și de învățăturile Sale.

La nivel practic: Să pună în aplicare învățăturile Domnului Isus.

SCHIȚA STUDIULUI

I. Autoritatea Domnului Isus ca Învățător

- A. Care este sensul biblic al autorității? În ce domenii a exercitat Isus autoritate?
- B. Care este fundamentul autorității Sale? Ce efect avea asupra ascultătorilor Lui?
- C. De câtă autoritate s-a bucurat învățătura dată de Domnul Isus? Ce impact a avut ea asupra oamenilor?
- D. Ce argumente poți aduce în susținerea ideii că Isus a fost cel mai mare învățător spiritual? Afirmatia aceasta exprimă un adevăr sau este dovada aroganței religioase?

II. Atrași de învățăturile Domnului Isus

- A. Ce impact are asupra vieții tale autoritatea lui Isus? În Predica de pe Munte, ce învățătură a Sa se opune cel mai mult firii tale?
- B. Cât de practică este porunca de a-i iubi pe alții ca pe noi înșine? Dacă iei regula de aur în serios, ce schimbări ar trebui să faci în viața ta?
- C. Care sunt trăsăturile distinctive ale familiei urmașilor lui Hristos de pe pământ?

III. Rămâi în învățăturile Domnului Isus

- A. Viața veșnică este darul lui Dumnezeu pentru cei mântuiți prin har. Dacă accepți principiul acesta, ce schimbări ai nevoie să faci în viață?
- B. Identifică aspectele pe care Hristos și-ar dori să le regăsească în noua Sa familie de pe pământ. Cum poate biserica ta să integreze în viața ei aceste aspecte?

În literatura de specialitate, Predica de pe Munte (Matei 5-7) este în mod frecvent supranumită „esența creștinismului”. Luca redă câteva fragmente din ea în capitolul 6:20-49 și în alte locuri. Unii cercetători au observat că Luca a plasat-o imediat după alegerea „oficială” a celor doisprezece apostoli (Luca 6:13) și de aceea au numit-o „Cuvântul de trimitere al celor doisprezece apostoli”.

După cum este prezentată în Luca 6:20-49, predica începe cu patru fericiri (binecuvântări) și cu patru vaiuri, după care trece în revistă alte câteva trăsături esențiale ale căii creștine.

2. Studiază următoarele fragmente din Luca 6:20-49. Ce principii poți descoperi?

- a. Luca 6:20-22 _____
- b. Luca 6:22,23 _____
- c. Luca 6:24-26 _____
- d. Luca 6:27-31 _____
- e. Luca 6:37-42 _____
- f. Luca 6:43-45 _____
- g. Luca 6:48,49 _____

Regula de aur a iubirii este una dintre cele mai intens dezbătute și dificil de respectat porunci. Etica creștină este în mod fundamental pozitivă, nu negativă. Ea nu constă din reguli cu privire la ce să nu facem, ci la ce să facem. Ea nu spune: „Să nu-l urăști pe dușmanul tău”, ci: „Să iubești pe vrăjmașul tău”. În locul legii reciprocității („dinte pentru dinte”), regula de aur impune etica bunătații curate („să întorci și celălalt obraz”). Mahatma Ghandhi a dezvoltat pe baza regulii de aur o întregă filosofie politică a opoziției față de rău prin bine și, în final, prin acest principiu, a reușit să obțină independența Indiei. La fel, Martin Luther King Jr. a apelat la etica regulii de aur pentru a distruge răul segregării rasiale în Statele Unite. Acolo unde domnește dragostea, domnește fericirea.

Cât de bine reflectă viața ta aceste principii?

Rezumat: Ca învățător, Isus i-a învățat cu autoritate pe urmașii Săi cum să trăiască, să relaționeze, să se închine și să dea mărturie în calitate de cetățeni ai Împărăției Sale. Modul cum trăim trebuie să arate ce credem.

PAȘII ÎNVĂȚĂRII

1. MOTIVARE!

Pasaj de studiat: Luca 10:25-37

Ideea de bază: Religia adevărată „nu constă în sisteme, crezuri sau ritualuri, ci în îndeplinirea faptelor de iubire, în a face cât mai mult bine altora, dintr-o bunătate adevărată.” – Ellen G. White, *Viața lui Iisus*, p. 497

De discutat

De unde avea Domnul Isus această autoritate? Ce ne spun pasajele biblice studiate săptămâna aceasta despre autoritatea Sa (Luca 4:35; 5:22-26; 6:20-49; 7:49; 8:19-21,22-25)?

2. APROFUNDAREA STUDIULUI

„Învățătorul” era titlul cel mai frecvent folosit cu referire la Isus. El apare de peste cincizeci de ori în evangheliile (în Luca, de 15 ori). Oriunde mergea, Isus îi învăța pe oameni despre Dumnezeu, despre Împărăția Lui și le spunea cum puteau deveni copii ai Săi și moștenitori ai Împărăției. „Gloata cea mare Îl asculta cu plăcere” (Marcu 12:37), chiar și criticii admiteau că îi învăța pe oameni „drept”, că nu căuta la fața oamenilor și că întotdeauna îi învăța „calea lui Dumnezeu în adevăr” (Luca 20:21). În dezbaterea studiului, să ne concentrăm pe trei aspecte ale lucrării Marelui nostru Învățător: autoritatea Sa, legea Sa cea nouă și familia Sa cea nouă.

Comentariu biblic

I. Isus, Marele Învățător, și autoritatea Sa

(Revezi împreună cu grupa Luca 4:32.)

Profeții își prefațau mesajul cu o referire la autoritatea divină: „Așa vorbește Domnul”. Isus însă a folosit expresia „Eu vă spun” (apare de peste o sută treizeci de ori în evangheliile, numai în Luca de treizeci și trei de ori) pentru a arăta că autoritatea Sa – de a da învățătură, de a

Marii învățători ai lumii de dinainte și de după Domnul Isus au vorbit despre unitate și despre dragoste, dar despre o dragoste manifestată doar în cadrul unui anumit grup de oameni, al unei familii definite pe baza castei, culorii pielii, limbii vorbite, naționalității sau religiei. Însă Domnul Isus a dărâmat barierele care ne despărțeau și a creat o nouă familie, în care i-a inclus pe toți oamenii, așezând-o sub semnul dragostei *agape* – dragostea nemeritată, neexclusivistă, universală și dispusă la sacrificiu. Este o familie care reflectă conceptul original, universal și ideal din Geneza, care arată că omul este creat după chipul lui Dumnezeu (Geneza 1:26,27) și, în consecință, toți oamenii sunt egali înaintea Sa.

3. Ce afirmație a făcut Isus despre „familia” Sa? Luca 8:19-21

Fără să minimalizeze în vreun fel importanța relațiilor dintre părinți și copii și dintre frați și surori, Domnul Isus a privit dincolo de legăturile de sânge și i-a inclus pe toți în familia lui Dumnezeu. Relațiile dintre membrii familiei creștine nu sunt mai puțin strânse și mai puțin însemnate decât cele dintre membrii familiei obișnuite. Pentru Isus, nu relațiile de rudenie sunt adevăratul test al „familiei”, ci împlinirea voinței lui Dumnezeu.

4. Ce ne spun următoarele texte biblice despre „zidurile” dintre oameni pe care Domnul Hristos le-a dărâmat?

Luca 5:27-32 _____

Luca 7:1-10 _____

Luca 14:15-24 _____

Luca 17:11-19 _____

În misiunea și în slujirea Sa, Domnul Isus, cu inima Sa iertătoare și primitoare, nu a exclus pe nimeni, ci i-a inclus pe toți cei care au ascultat chemarea Sa. El și-a arătat iubirea față de o mare diversitate de oameni.

Ce metode putem folosi, ca biserică, pentru a urma acest principiu esențial?

căuta și mântui, de a învia morții, de a vindeca, de a scoate demonii, de a proclama Împărăția lui Dumnezeu etc. – deriva din identitatea Sa. Cei care Îl ascultau erau impresionați de autoritatea Sa și de puterea Sa extraordinară. Ascultătorii aflați în sinagoga din Capernaum „erau uimiți de învățătura Lui, pentru că vorbea cu putere” (Luca 4:32). Cuvântul grecesc tradus cu „uimiți” înseamnă literal „impresionați puternic, lăsați muți, încremeniți de uimire”.

Cei care au ascultat Predica de pe Munte au rămas uimiți de învățătura Lui, „căci El îi învăța ca unul care avea putere, nu cum îi învățau cărturarilor lor” (Matei 7:28,29). Aceștia se sprijineau pe autoritatea înaintașilor lor, dar Isus avea autoritatea Sa. Le vorbea și acționa cu autoritatea de Creator (Ioan 1:1-3), cu autoritatea Tatălui care Îl trimisese (Ioan 7:16), cu autoritatea vieții Sale desăvârșite. Până și dușmanii Lui au fost constrânși să admită că „niciodată n-a vorbit vreun om ca omul acesta” (Ioan 7:46). Prin cuvintele și faptele Sale, prin toată viața Sa, El transmitea certitudine absolută, fără urmă de contradicție sau neclaritate.

De discutat: Autoritatea Domnului Hristos derivă din faptul că El era întruchiparea adevărului. „Ce îi învăța pe alții, aceea și era. Cuvintele Lui exprimau nu doar experiența Lui de viață, ci și caracterul Său. El nu numai că propovăduia adevărul, El era adevărul. Și asta conferea forță învățăturilor Sale.” – Ellen G. White, *Educație*, pp. 78, 79

II. Isus, Marele Învățător, și noua Sa Lege

(Revezi împreună cu grupa Luca 6:27-30.)

Două legi au guvernat comunitățile umane de-a lungul istoriei. Prima este așa-numita „lege a junglei”: supraviețuiește cel mai puternic. A doua este așa-numita „lege a reciprocității”. Fiind considerată o îmbunătățire a primei legi, ea prescrie „ochi pentru ochi și dinte pentru dinte”. Nu se lasă loc răzburării totale, dar se asigură o oarecare satisfacție prin plățirea pe măsura faptei. Dar „legea junglei” și „legea reciprocității” nu pot să ridice comunități durabile și să mențină echilibrul social la un nivel funcțional.

Isus a declarat: „Iubiți pe vrăjmașii voștri, faceți bine celor ce vă urăsc” (Luca 6:27), susținând porunca pe care o dăduse prin Moise: „Să iubești pe Domnul, Dumnezeul tău, cu toată inima ta, cu tot sufletul tău, cu toată puterea ta și cu tot cugetul tău; și pe aproapele tău, ca pe

Dintre cei patru evangheliști, numai Luca redă parabola fiului risipitor și pilda samariteanului milos (Luca 10:25-37). Prima ilustrarea dimensiunea verticală a iubirii, dragostea extraordinară a Tatălui pentru păcătoși; a doua ne vorbește despre dimensiunea ei orizontală, despre acel tip de iubire care ar trebui să-i caracterizeze pe toți oamenii, înlăturând barierele dintre ei și respectând definiția aproapelei dată de Isus, potrivit căreia toți oamenii sunt copiii lui Dumnezeu și toți merită să fie iubiți și tratați la fel.

5. Citește Luca 10:25-28 și meditează la cele două întrebări ridicate aici. Spre ce preocupări principale ale credinței și vieții creștine ne îndreaptă ele atenția?

a. Vers. 25 _____

A fi mântuit din păcat și a intra în Împărăția lui Dumnezeu este, pe bună dreptate, cea mai nobilă dintre toate aspirațiile pe care le putem avea, însă învățătorul Legii credea că viața veșnică poate fi dobândită prin fapte bune. Noi știm că „plata păcatului este moartea, dar darul fără plată al lui Dumnezeu este viața veșnică în Isus Hristos, Domnul nostru” (Romani 6:23).

b. Vers. 26 _____

În timpul Domnului Hristos, iudeii cu o poziție înaltă aveau obiceiul de a purta la încheietura mâinii o filacteră. Era o cutiuță din piele în care păstrau un text important din Tora, cum ar fi cel citat în pasajul acesta. Aici, Domnul Isus i-a îndreptat atenția învățătorului Legii spre ce era scris în Deuteronomul (6:5) și Leviticul (19:18) – texte pe care, probabil, că le purta în filacteră. El le purta la mână, dar nu și în inimă! Adevărul subliniat aici de Isus este că viața veșnică nu se obține prin păzirea poruncilor, ci este darul lui Dumnezeu. Iar această experiență se va exprima prin dragostea față de Dumnezeu și grija față de aproapele nostru.

Care este dovada exterioară a faptului că ești mântuit prin har? Altfel spus, ce anume din viața ta arată că ești îndreptățit prin credință?

tine însuși” (Luca 10:27; vezi și Deuteronomul 6:5, Leviticul 19:18). Porunca de a iubi constituie fundamentul regulii de aur enunțate de Isus ca normă a relațiilor interpersonale: „Ce voți să vă faceți vouă oamenii faceți-le și voi la fel” (Luca 6:31; Matei 7:12).

Când Isus a declarat că porunca Sa de a iubi era nouă (Ioan 13:34), noutatea nu se referea la iubire ca atare, ci la modul de a iubi. Oamenii au iubit dintotdeauna, dar numai pe cei apropiați lor și pe cei care le erau simpatici. Isus introduce însă un element nou: „Cum v-am iubit Eu, așa să vă iubiți și voi unii pe alții.” Dragostea noastră ar trebui să fie la fel de universală, la fel de jertfitoare și completă ca dragostea Sa.

De discutat

Porunca de a ne iubi aproapele nu admite excepții. Nu putem alege pe cine să iubim, ci ni se cere să îi iubim pe toți. Adevărata iubire de aproapele nu ține cont de culoarea pielii, ci îi acceptă pe toți ca fiind oameni; ea nu se ascunde la adăpostul castei sau al naționalității, ci contribuie la îmbogățirea sufletească; ea eliberează demnitatea de prejudecățile dezumanizării; ea scoate destinul omului din robia preocupării materialiste. Ce oameni vi se pare că sunt cel mai greu de iubit? Ce soluție practică ați găsit ca să puteți împlini porunca?

III. Isus, Marele Învățător, și noua Sa familie

(Revizuiți Luca 5:27-32; 7:1-10, 11-17; 7:36-50; 8:43-48 și 14:15-24.)

Făcând parte dintre neamuri și adresându-li-se lor, Luca Îl prezintă pe Isus ca fiind Mântuitorul întregii omeniri, nu un Mesia local. Arătând universalitatea Sa, Luca se asigură că noua familie în Hristos nu este nici insulară, nici restrictivă. Este universală, fără ziduri de despărțire, unită în credință, speranță și dragoste. Noua familie face apel la revenirea la modelul de omenire existent înainte de căderea în păcat, un model în care domnește dragostea. În familia întemeiată de Isus își găsesc loc, fără nicio deosebire, toți cei care vin la El: vameșul (Luca 5:27-32), sutașul roman (Luca 7:1-10), fiul văduvei din Nain (versetele 11-17), fariseii (vers. 36-50), femeia bolnavă de doisprezece ani (Luca 8:43-48), cei ce rătăcesc pe la drumuri și la garduri (Luca 14:15-24), învățătorii legii și cerșetorii din vremea Sa, precum și oamenii din vremea noastră cu care e greu de lucrat – toți sunt invitați să devină membri ai noii Sale familii.

6. De ce a pus învățătorul Legii întrebarea menționată în Luca 10:29?

Fiind un bun cunoscător al legii iudaice, învățătorul Legii știa mai mult ca sigur răspunsul la această întrebare. Leviticul 19:18, unde se găsește a doua mare poruncă, arată că în această categorie a „aproape-lui” intrau „copiii poporului tău”. De aceea, Isus nu răspunde imediat, nici nu intră într-o dispută teologică, ci îi aduce, pe el și pe toți cei prezenți, la un nivel mai înalt.

7. Citește Luca 10:30-37. Care sunt ideile principale ale parabolei și ce ne spun ele despre modul în care ar trebui să ne purtăm cu alții?

Isus a spus că „un om” a căzut între tâlhari. De ce nu a dat detalii despre naționalitatea sau poziția lui în societate? Dacă avem în vedere scopul pentru care a spus parabola, mai contau oare aceste lucruri?

Preotul și levitul l-au văzut pe omul rănit și totuși au trecut pe lângă el. Parabola nu arată ce motive au avut. Întrebările la care trebuie să răspundem noi astăzi sunt acestea: Ce este religia adevărată și cum se manifestă ea? (Vezi Deuteronomul 10:12,13; Mica 6:8; Iacov 1:27.)

Relația dintre iudei și samariteni a fost dintotdeauna caracterizată de ură și de animozitate, iar în timpul lui Isus dușmănia dintre ei devenise și mai intensă (Luca 9:51-54; Ioan 4:9). De aceea, lecția dată de El iudeilor este și mai puternică, fiindcă „eroul” pildei este chiar un samaritean!

Isus a descris în detaliu slujirea samariteanului: i s-a făcut milă, s-a apropiat de el, i-a legat rănilor, a turnat peste ele untdelemn și vin, l-a dus la un han, i-a plătit în avans șederea acolo și a promis ca, la întoarcere, să acopere celelalte cheltuieli. Toate aceste aspecte ale slujirii sale luate împreună definesc dragostea adevărată care nu cunoaște margini. În plus, faptul că a făcut toate aceste lucruri pentru un om care, după toate probabilitățile, era iudeu, arată că dragostea adevărată depășește orice barieră.

Probabil că preotul și levitul și-au pus întrebarea: „Ce mi se va întâmpla dacă mă opresc și îl ajut pe acest om?” Iar samariteanul: „Ce i se va întâmpla acestui om dacă nu îl ajut?” Care este deosebirea dintre aceste două întrebări?

Prin pilda samariteanului milos (Luca 10:30-37), „Hristos a arătat că aproapele nostru nu înseamnă numai cineva din biserică sau de credința noastră. Nu trebuie să facem nicio deosebire de rasă, culoare sau clasă. (...) Aproapele nostru este orice suflet rănit și zdrobit de vrăjmașul. Aproapele nostru este oricine e proprietatea lui Dumnezeu.” – Ellen G. White, *Viața lui Iisus*, p. 503

Atunci când a adus la existență noua Sa familie, Domnul Isus a dărâmat zidurile care îi separă pe oameni din considerente de culoare, etnie, naționalitate, castă, limbă vorbită etc. „Casta este un lucru odios pentru Dumnezeu. El ignoră lucrurile de felul acesta. Înaintea Sa, sufletele tuturor oamenilor au o valoare egală... Fără deosebire de vârstă, rang, naționalitate, privilegiu religios, cu toții sunt invitați să vină la El și să trăiască.” – *Ibidem*, p. 403

3. APLICAȚIA

Pilda samariteanului milos nu spune cum suntem mântuiți, ci arată cum ar trebui să trăiască un om mântuit. Discutați în grupă despre prezența în rândurile noastre a personajelor din parabolă – levitul, preotul, omul atacat, samariteanul.

„Arată-mi un creștin și voi deveni ca el”, spun cei care admiră măreția învățăturilor lui Hristos, dar le resping ca nefiind practice. Ce răspuns i-ai da unei astfel de persoane?

4. UN GÂND DE ÎNCHEIERE

Pornind de la ultimul citat din cartea *Viața lui Iisus*, deschide o discuție practică despre distincțiile care se fac între oameni în societatea contemporană. Care sunt efectele dăunătoare ale acestei atitudini? Care este unicul remediu?

Întrebări pentru discuție

- În biserica voastră intră un om îmbrăcat în zdrențe. Caută un loc. Ce veți face? Cum veți putea crea o atmosferă în care fiecare ființă umană să se simtă iubită și dorită?

- Cineva cu o altă culoare a pielii, din altă clasă socială, de altă etnie vrea să participe la serviciile divine din biserica voastră. Ce veți face pentru a se simți bine-venit?

„Prin viața și prin lecțiile Sale, Hristos a oferit un exemplu desăvârșit de slujire neegoistă, care își are originea în Dumnezeu. El nu trăiește pentru Sine. Prin crearea lumii și prin susținerea tuturor lucrurilor, Dumnezeu le slujește altora tot timpul. «El face să răsară soarele Său peste cei răi și peste cei buni și dă ploaie peste cei drekți și peste cei nedrektei» (Matei 5:45). Acest ideal de slujire a fost încredințat de Dumnezeu Fiului Său. Lui Isus I-a fost dat să stea în fruntea umanității, pentru ca, prin exemplul Său, să-i învețe pe oameni ce înseamnă să slujești. Toată viața S-a aflat sub legea servirii. El le-a servit tuturor, le-a slujit tuturor. El a trăit astfel Legea lui Dumnezeu și, prin exemplul Său, ne-a arătat cum să ascultăm de ea.” – Ellen G. White, *Viața lui Isus*, p. 649

Parabola samariteanului milos nu este o „întâmplare imaginară, ci un incident real, despre care se știa că s-a întâmplat întocmai. Preotul și levitul care trecuseră înainte pe alături se aflau printre cei care ascultau cuvintele lui Hristos.” – *Ibidem*, p. 499

Întrebări pentru discuție

1. Ce este autoritatea? Câte tipuri de autoritate cunoaștem și ce atitudine trebuie să avem față de ele? Ce trebuie să facem atunci când diferite tipuri de autorități intră în conflict?
2. Ce fel de autoritate a demonstrat Domnul Hristos și de ce a insistat Luca atât de mult în prezentarea acestei autorități?
3. Unii susțin că au făcut un anumit lucru pentru că așa le-a spus Dumnezeu și ne fac să ne întrebăm: Cum le vorbește Dumnezeu? La ce pericole ne expunem când invocăm autoritatea lui Dumnezeu pentru a ne justifica faptele?
4. Care dintre principiile Predicii de pe Munte, enunțate de Luca, se reflectă cel mai mult în viața ta? Care se reflectă cel mai puțin? Ce poți face pentru a le reflecta pe toate cât mai bine?
5. Cum a îndepărtat Domnul Isus diversele bariere ideologice dintre oameni? După spusele Sale, cine poate face parte din „familia” Sa? Cum poate urma biserica exemplul Său?
6. După studierea pildei cu samariteanul milos, care crezi că este definiția dragostei?

9. În căutarea păcii (1)

Tan Yuen, China

Tan a crescut într-un orășel din sudul Chinei. Era timid și se simțea foarte singur. Considera religia o superstiție, dar era tot mai conștient de golul adânc din sufletul său. Pentru a-și găsi pacea sufletească, s-a hotărât să facă un pelerinaj până într-un oraș îndepărtat.

Acolo a cunoscut un pastor creștin care i-a vorbit despre Biblie. A studiat mai multe zile împreună cu el și s-a simțit atras de Dumnezeu Bibliei, dar s-a gândit să facă cercetări amănunțite înainte de a se dedica unei anumite filosofii. Și-a continuat astfel căutarea. După două luni de pauză, Tan a revenit, dornic să îl cunoască mai bine pe Dumnezeu. Pastorul l-a ajutat să-și găsească un loc de muncă și să reînceapă studiile biblice. De data aceasta, inima lui a fost atinsă și a luat hotărârea să devină creștin. Acum, dorința lui era să lucreze pentru Dumnezeu. A aflat că într-un oraș îndepărtat aveau loc niște prezentări religioase și a decis să participe și el. Când a putut câștiga bani, a mers cu trenul, dar cea mai mare parte a drumului a făcut-o pe jos. I-a luat o lună să ajungă acolo.

A rămas acolo câteva luni și a lucrat împreună cu un alt bărbat creștin.

S-a gândit apoi să se întoarcă în orașul său natal ca să le vorbească despre Evanghelie rudelor și prietenilor lui, dar concetățenii lui nu s-au arătat doritori să-l asculte. Unii l-au respins, iar alții au râs de el. Tan a postit și s-a rugat: „Doamne”, a zis el, „nu este aici niciun om ca să vrea să asculte?” Nu era nimeni – doar un bărbat certăreț, pe nume Tao Yeh.

Tao făcea parte dintr-o bandă de răufăcători care îi terorizau pe localnici. Patru membri ai acestei bande erau la închisoare, iar altul fusese ucis într-una dintre confruntările lor violente. Tao avea reputația de jucător de noroc înrăit, de bătăuș și bețiv, dar Tan a stat de vorbă cu el despre starea lui spirituală și s-a oferit să se roage pentru el. Tao a râs de propunerea lui și i-a spus că, dacă va avea vreodată nevoie de Dumnezeu, îl va anunța.

Nimeni nu vrea să mă asculte! își zicea Tan în sinea lui. A hotărât să caute în altă parte oameni interesați. La plecare l-a întâlnit pe Tao și a simțit îndemnul de a se ruga pentru el. După mai multe refuzuri, Tao a acceptat propunerea. S-au oprit în mijlocul drumului și s-a rugat. I-a oferit apoi o Biblie și s-au despărțit. Oare, avea să-l mai vadă vreodată? (*Va urma.*)

APRILIE

1. M. Faptele ap. 19:1,2
 2. J. Faptele ap. 1:8
 3. V. Luca 24:49
- s. a. B 19:45, CT 19:34, IS 19:41, MS 19:53, SM 20:01, DJ 19:54, AR 20:05
4. S. Faptele ap. 1:8
- s. a. B 19:46, CT 19:36, IS 19:43, MS 19:54, SM 20:02, DJ 19:55, AR 20:07
5. D. Ioan 14:18-20
 6. L. Efeseni 6:12
 7. M. Isaia 8:19,20
 8. M. Ioan 16:13,14
 9. J. 2 Timotei 3:1,2,5
 10. V. Efeseni 3:20,21
- s. a. B 19:53, CT 19:43, IS 19:51, MS 20:02, SM 20:11, DJ 20:02, AR 20:15
11. S. Efeseni 5:14-16
- s. a. B 19:55, CT 19:44, IS 19:52, MS 20:04, SM 20:12, DJ 20:04, AR 20:16
12. D. Efeseni 5:18,19
 13. L. Efeseni 1:11,12
 14. M. Efeseni 1:13,14
 15. M. Romani 8:16,17
 16. J. 2 Corinteni 5:7
 17. V. 1 Corinteni 14:15
- s. a. B 20:02, CT 19:51, IS 20:01, MS 20:12, SM 20:21, DJ 20:11, AR 20:24
18. S. 1 Corinteni 14:26,40
- s. a. B 20:03, CT 19:53, IS 20:02, MS 20:13, SM 20:22, DJ 20:12, AR 20:25
19. D. Romani 8:14
 20. L. 1 Corinteni 2:16
 21. M. Romani 6:5
 22. M. Apocalipsa 14:7
 23. J. 1 Corinteni 6:11
 24. V. Ioan 5:19,41
- s. a. B 20:11, CT 20:00, IS 20:10, MS 20:21, SM 20:31, DJ 20:20, AR 20:33
25. S. Proverbele 14:34
- s. a. B 20:12, CT 20:01, IS 20:12, MS 20:22, SM 20:32, DJ 20:21, AR 20:35
26. D. 1 Corinteni 2:14,15
 27. L. Ioan 7:37,38
 28. M. Apocalipsa 1:18
 29. M. Ioan 6:57,58
 30. J. 1 Corinteni 16:13

MAI

1. V. Isaia 54:5,7,10
- s. a. B 20:19, CT 20:08, IS 20:20, MS 20:30, SM 20:40, DJ 20:28, AR 20:42
2. S. Geneza 5:24
- s. a. B 20:20, CT 20:10, IS 20:21, MS 20:32, SM 20:42, DJ 20:29, AR 20:44
3. D. Ioan 14:23
 4. L. Ioan 13:35
 5. M. Luca 10:42
 6. M. Luca 10:36,37
 7. J. Ioan 15:12
 8. V. 1 Corinteni 8:1-3
- s. a. B 20:28, CT 20:17, IS 20:29, MS 20:40, SM 20:50, DJ 20:36, AR 20:52
9. S. Coloseni 3:2
- s. a. B 20:29, CT 20:18, IS 20:31, MS 20:41, SM 20:51, DJ 20:38, AR 20:53
10. D. Ioan 15:16
 11. L. 1 Ioan 4:20
 12. M. 1 Ioan 5:2
 13. M. 1 Ioan 2:2,3
 14. J. Romani 13:8
 15. V. 1 Ioan 5:18
- s. a. B 20:36, CT 20:25, IS 20:38, MS 20:48, SM 20:59, DJ 20:45, AR 21:00
16. S. Ioan 14:15
- s. a. B 20:37, CT 20:26, IS 20:40, MS 20:50, SM 21:01, DJ 20:46, AR 21:01
17. D. 1 Ioan 5:20
 18. L. Isaia 61:1
 19. M. Galateni 5:13
 20. M. Ieremia 29:13
 21. J. Matei 22:37
 22. V. Ieremia 31:33
- s. a. B 20:43, CT 20:32, IS 20:47, MS 20:57, SM 21:08, DJ 20:52, AR 21:08
23. S. Romani 10:10
- s. a. B 20:44, CT 20:33, IS 20:48, MS 20:58, SM 21:09, DJ 20:53, AR 21:09
24. D. 2 Corinteni 3:2,3
 25. L. Efeseni 3:18,19
 26. M. 2 Corinteni 4:6
 27. M. Romani 12:1
 28. J. 1 Împărați 22:13,14
 29. V. Evrei 12:14
- s. a. B 20:50, CT 20:39, IS 20:54, MS 21:04, SM 21:16, DJ 20:59, AR 21:16
30. S. 1 Cronici 16:29
- s. a. B 20:51, CT 20:40, IS 20:55, MS 21:05, SM 21:17, DJ 21:00, AR 21:16
31. D. 2 Corinteni 2:14,15

IUNIE

1. L. Marcu 10:45
 2. M. Matei 25:40
 3. M. Luca 24:32
 4. J. 2 Împărați 2:9
 5. V. Romani 2:29
- s. a. B 20:56, CT 20:45, IS 21:01, MS 21:10, SM 21:22, DJ 21:05, AR 21:22
6. S. Luca 22:31,32
- s. a. B 20:57, CT 20:45, IS 21:01, MS 21:11, SM 21:23, DJ 21:05, AR 21:22
7. D. Faptele ap. 2:46,47
 8. L. Faptele ap. 1:14
 9. M. Matei 5:13
 10. M. Matei 5:14,15
 11. J. Luca 10:31
 12. V. Iona 4:1-3
- s. a. B 21:00, CT 20:49, IS 21:05, MS 21:15, SM 21:27, DJ 21:09, AR 21:26
13. S. Tit 3:8
- s. a. B 21:01, CT 20:50, IS 21:06, MS 21:15, SM 21:28, DJ 21:09, AR 21:27
14. D. Romani 1:14,15
 15. L. Faptele ap. 26:24,25
 16. M. Faptele ap. 20:32
 17. M. Luca 6:19
 18. J. Luca 8:46,48
 19. V. 1 Corinteni 9:19
- s. a. B 21:03, CT 20:52, IS 21:08, MS 21:18, SM 21:30, DJ 21:12, AR 21:29
20. S. Faptele ap. 2:4
- s. a. B 21:03, CT 20:52, IS 21:09, MS 21:18, SM 21:30, DJ 21:12, AR 21:30
21. D. Ezechiel 3:21
 22. L. 2 Timotei 2:24,25
 23. M. 2 Timotei 2:1,2
 24. M. Deuteronomul 30:19
 25. J. Deuteronomul 33:29
 26. V. Isaia 53:11
- s. a. B 21:04, CT 20:53, IS 21:09, MS 21:19, SM 21:31, DJ 21:13, AR 21:30
27. S. Ioan 12:25,26
- s. a. B 21:04, CT 20:53, IS 21:09, MS 21:19, SM 21:31, DJ 21:13, AR 21:30
28. D. Eclesiastul 7:3
 29. L. Ioan 17:20,21
 30. M. Matei 10:32